

kan betro Magistraten at gaa ud over de 3 pCt., men jeg kan se, at det at være Skatteyder i Kjøbenhavn og at være Skatteyder i Provindserne er to forskjellige Ting. Dersom en Borger fra den Egn, hvor jeg hører hjemme, flytter over til Kjøbenhavn, vil han komme til at betale omtrent $\frac{1}{3}$ af, hvad han svarer i Skat i Provindserne, nota bene, forsaavidt han ikke er Huseier. Huse ere nemlig belagte med en særlig Skat, hvilket kan forrykke Forholdet en Del overfor Huseierne, men ikke overfor alle andre Skatteydere. Dernæst er der i denne Lov af 19de Februar 1861, som tilsigtes forandret, en Skala, som vistnok kan være meget fornuftig i mange Retninger, men der kunde dog nok være Grund til at undersøge, om den ikke kunde ændres. Jeg ser ikke, hvad der skulde være i Veien derfor, dersom Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, ikke træder i Birsksomhed i Løbet af en meget kort Tid. Fremdeles er der ogsaa en ny Bestemmelse om Tilflytning. Naar en Person flytter til Kjøbenhavns Kommune, skal han lige imod de Regler, der gjælde for hele det øvrige Land, kunne lignedes i Skat, saaledes at han allerede fra den første Dag i den næste Maaend efter Tilflytningen kan komme til at betale Skat. Med Hensyn til denne Bestemmelse vil jeg bemærke, at jeg ikke forstaaer, at den kan gennemføres i Praxis, uden at man bliver nødt til at indføre andre Bestemmelser overfor det øvrige Land end dem, der nu gjælde. Thi ellers forekommer det mig, at der maa opstaa en Kollision mellem de Bestemmelser, som gjælde for Kjøbenhavn, og de, der gjælde for det øvrige Land, efter hvilke Ingen skal betale Skat, førend han i alt Fald har opholdt sig paa Stedet i 4 Maaender. Jeg tror, det vil være nødvendigt at foretage Ændringer i andre Love, naar denne Bestemmelse skal blive staaende. Jeg skal foreløbig ikke udtale mig videre. Det har ikke været min Mening at lægge Hindringer i Veien for Loven, og jeg kan ikke indse, at, hvad jeg her har peget paa med saa Ord, kan være noget Uanskeligt, selv om Sagen gaar i Udvalg; disse Ændringer kunne da tages under Overveielse og, jeg er ogsaa tilbøielig til at tro, gennemføres praktisk i meget kort Tid.

Judenrigsministeren (Singerslev):

Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at man i det andet Thing havde udtalt, at Loven mulig kunde blive saa tidlig færdig, at den kunde benyttes et Aar tidligere, end det har været forudsat ved dens Fremlæggelse, men at der ikke har været stillet Ændringsforslag, gennem hvilke man havde sørget for en saadan tidligere Skrafttræden.

Jeg skal med Hensyn hertil bemærke, at da det ærede Medlem, som havde udtalt Tanken om at gjøre Sagen saa hurtigt færdig, konfererede med mig om det, tror jeg, at det var hans Hensigt at stille Ændringsforslag til anden Behandling, men jeg erklærede, at det forekom mig, det var tidsnok, naar man saae, at Lovforslaget virkelig kunde blive færdigt, da dette jo skulde passere dette Thing. Og jeg skal udtale, at jeg skal være opmærksom paa dette Punkt, og hvis Lovforslaget, som jeg haaber, kan blive gennemført saa hurtigt, som ogsaa det ærede Medlem udtalte, skal jeg til sidste Behandling her i Thinget — det vil jo være tidsnok — stille det fornødne Ændringsforslag. Det ærede Medlem, som udtalte sig om Loven, erkjendte, at det vilde være ønskeligt at faae en saadan Lov, men han gjorde Ændringer om Ting, der manglede. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at dette Forslag søger jo blot at indføre nye Regler for Vigningsmaaden, men det indeholder ikke Noget af en Skattereform. Endogsa den § 9, som det ærede Medlem talte om, slutter sig til Praxis, som den er i Kjøbenhavn, og netop derfor har man undgaaet at optage Bestemmelser om Forhold, som der maasse gjerne kunde være Leilighed til at omordne, naar man kom til en Skattereform her og andetsteds, men som det ikke er nødvendigt at tage med, naar det blot gjælder om at afhjælpe det Onde, som er til Stede, nemlig det, at det ikke er muligt at faae Vigningen lagt til rette Tid og paa nogenlunde forsvarelig Maade. Andet tilsigter Loven ikke; hvis man havde tilsiget Andet, vilde man ganske vist have taget adskillige andre Bestemmelser frem; Den Bestemmelse i § 4, som det ærede Medlem anførte over, staaer ogsaa i den nuværende Indkomstskattelov for Kjøbenhavn, og det forekommer mig, at naar den sammenholdes med Selvangivelsen og det store Tal af Selvangivelser, er der ingen Fare ved det; det turde derfor være ganske naturligt at fastholde denne Bestemmelse. Det er ganske vist, at der er et Antal og ikke saa ringe et Antal Skatteydere i Kjøbenhavn, der ikke gjøre Selvangivelse, men der er ogsaa Mange, der ikke have nogen Interesse i at gjøre Selvangivelse, f. Ex. alle de, der have faste Indtægter, som ere bitterlige og kunne beregnes, saaledes som Embeds- og Bestillingsmænd, og man tør vistnok gaa ud fra, at saaledes som Forholdene have udviklet sig, kommer Selvangivelse fra Alle, som have Interesse af at gjøre Vigningskommissionen bekendt med deres Formuesvilkaar. Det ærede Medlem mente, at § 9 i Loven kunde ikke passere,